

Szeretet

2021

DECEMBER

12. szám

KARÁCSONY

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXII. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

„Mikor pedig eljött az idő teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát” (Gal 4:4).

TARTALOM

- Bemerítés Kárpátalján és idehaza
- Lelkipásztor-beiktatás a tengeren túl
- Lelkipásztorok közösségi hete
- Arcképcsarnok: Szilágyi József
- Óvoda-átadó Nagyváradon
- 30 éves a Hargita Tábor

*...hited talán csak egy kicsi mécses,
pedig hit nélkül várni nem lehet!
És az, aki nem az Urat várja,
nem is sejti az igaz ünnepet!*

*Nem fenyő alatt van az ajándék!
Az Ajándék – ha volt valaha –,
azt az ISTEN adta a világnak,
nekünk született egyszülött FIA!*

(Lukátsi Vilma)

A mikor Isten földre küldte Fiát, az emberek saját belátásuk szerint élték életüket, haladva céltalanul az élet útján. A zsidók a törvényhez ragaszkodva igyekeztek élni, bár a legtöbb esetben Isten követése csupán üres vallássosság maradt. A pogány világ is keresgélte a szürkeségben, nem találva megoldást és reménységet az életben. Volt néhány olyan ember is, mint Anna és Simeon, aki „azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát” (Lk 2:26). Ők reménykedve várták, hogy mikor teljeseedik be az Úr ígérete. Hittel és bizakodva vágytak az Úr ígéretének a beteljesedésére. Bőjtöléssel, imádkozva szolgáltak éjjel és nappal (Lk 2:37). Legyen ilyen a mi várakozásunk és ünneplésünk is! Tudjunk összpontosítani a lelkiekre, és ne a mulandó külsőségre! Jézus Krisztus eljövételével kapcsolatosan a következő tényekre szeretném a kedves olvasók figyelmét felhívni.

Az Atya **rendelt időben** küldte el Fiát. Mivel – akkor is – sokan a politikai helyzettel, a társadalmi feszültségekkel, és az élet gondjaival voltak inkább elfoglalva, kevesen vették tudomásul, hogy milyen rendkívüli kegyelmi időket is élnek, s hogy Isten személyesen készül közbelépni az emberek életébe. Később Jézus Krisztus így jelentette ezt ki: „Beteljesedett az idő, és elközelített az Isten országa” (Mk 1:15). Ma a mi időnk van: vajon meghalljuk az Ő hangját?

(folytatás a 3. oldalon)

Az utolsó csomag

Péter az Északkeleti-Kárpátok nyugati oldalán lakott egy kis faluban, a XX. század elején. Három testvére mellett ő volt a legidősebb gyermek. Postamesterként édesapja felelt a környék postai ellátásáért.

Az ősz folyamán furcsa hírek és dolgok kezdtek megjelenni a vidéken. Valami új vallás. Illetve nem is új, hiszen ugyanazt az Istent tisztelték, de valahogy máshogyan. Számukra Jézus Krisztus nem egy szobor volt a kereszten, hanem egy élő barát vagy rokon. Legalábbis úgy beszéltek róla és úgy imádkoztak hozzá. Tisztelettel, de mégis olyan őszintén, mintha az édesapjuk lenne. Péternek ez nagyon tetszett. Apjának és sokaknak nem. Azt mondták, hogy szektások, eretnekek, felforgatók az ilyen emberek és nem szabad velük még csak szóba sem állni.

Péter egyszer véletlenül hallotta, hogy édesanyja ugyanilyen módon imádkozik otthon a szobájában, és nem a szokásos betanult imát mondja. Szótlanul állt a fiú és az imádság minden szavát szívébe véste. Soha nem hallott még annyira szépet, és édesanyja arcát sem látta még így ragyogni. Az különösen furcsán, de mégis szívmengetően hatott rá, amikor édesanyja azért imádkozott, hogy a gyermekei is találkozhassanak az Úr Jézussal. A bibliai történeteket is úgy kezdte anyukája mesélni, hogy azok megteltek élettel. Nem mondott mást, mint eddig, de valahogy úgy mondta el ezeket a történeteket, mintha ő maga is részese lenne az eseményeknek. Péter nagyon szerette a kutyákat, különösen jól értett hozzájuk és ezt a kutyák is érezték, mert bármilyen szedett-vedett kóbor ebből szófogadó, hasznos házőrzőt faragott. Ez a tény annyira ismert volt róla, hogy még egy kis pénzt is tudott keresni a problémás kutyák megnevelésével. Készített egy kutyaszánt is, amibe betanított néhány alkalmasnak tűnő kutyát. No, itt senki se egy olyan szerelvényt képzeljen el, mint amilyenek az alaszakai kalandokról szóló könyvekben, filmekben szerepelnek. A szán egy egyszerű kis tákolmány volt, nem nagyobb egy méretesebb fotelnél, időjárástól függően kerekkel vagy szántalppal az alján. Az erőforrás megoldása már nehezebb ügy volt, de a fiú szülei megengedték, hogy amíg eteti a kutyáit, addig tarthat többet is. Mivel Péter nagybátyja is a postának dolgozott, ezért volt, hogy neki és édesapjának is besegített egy-egy küldemény kiszállításában. A címzett még megtisztelve is érezte magát, hogy hozzá a „kutyaszános postás” jön!

Az egyik évben, karácsony előtt a szokatlanul nagy hó miatt lelassult a kézbesítés és félő volt, hogy nem tudnak minden küldeményt karácsony előtt célba juttatni. Így édesapja, Péter segítségét kérte, szigorúan elrendelve, hogy csak a közeli pár kilométerre lévő címekre mehet és csak sötétedés előtt. December 23-án ragyogó napsütésben, kellemes, friss hidegben vágott neki az útnak. A kutyák is jól érezték magukat. Gondosan megtervezte az utat, hogy minél hamarabb végezzen. Azonban minden címnél váltottak vele pár szót és megkínálták valami finomsággal, így az idő gyorsabban repült, mint ahogy azt Péter érezte. Az utolsó cím kicsit messzebb volt, mint a többi, de viszonylag jó út vezetett oda. Úgy gondolta, gyorsan végezni fog a feladatával és örült, hogy hamar hazaér, tud még segíteni édesanyjának és persze hallgathatja azokat a különleges történeteket a Bibliából, amikről csodálatosságuk ellenére tudta, hogy minden szavuk igaz.

Az utolsó címhez vezető út felénél járt, mikor a szikrázóan ragyogó nap kezdett elbújni, baljós fellegek kúsztak fel a látóhatárra és erős hideg légáramlat indult meg északi irányból. Péter nem félt az erdőtől és a téltől. Láttott ő már sok mindent. De ez most más volt. Tudta, hogy ha egyenesen északról fúj a szél, az soha nem jelent jót. Olyankor nagyon hamar csökkenni kezd a hőmérséklet és a szél egész erdőket tarol le egy éjszaka alatt.

Tudta, hogy sietnie kell. Közben gondolkodott, hogy mit is kezdeni. Megnézte alaposabban a csomagot és a címezést. Eddig csak a település nevét figyelte, de most az egész címezést végigolvasta: „Latovszkiné Ágnes és az ő drága kisgyermeké részére!” – állt a csomagon. Gondolkodóba esett. Normális körülmények között nem habozott volna sokáig, de a vihar egyre fenyegetőbb közelségbe került. „Mi lesz, ha a kutyák sem bírják tovább? De a csomag... és karácsony... Ki tudja mi van benne?” – motyogta félig hangosan. Ekkor eszébe jutott kedvenc bibliai története: a pásztoroknak való angyali jelenés. Nagyon tetszett neki, hogy egyszerű embereket milyen nagy

(folytatás a 9. oldalon)

(folytatás a címlapról)

És ha igen, le tudunk-e csendesedni az élet heves rohanásában? Az idő, ha elveszítem, nem tér vissza, ezért használjam ki ma, hogy a Messiásnak örvezzek, s hogy hálámat iránta kifejezzem. Az idő, ami rendelkezésünkre áll, egy korlátozott idő, használjuk ki bölcsen, mégpedig arra, aminek igazi és maradandó értéke van, hogy ne kelljen bánkódva visszanézzünk később.

A **rendelt eszközt** küldte el Isten, amikor közbelépett és csodát tett az emberiség számára: elküldte hozzánk Fiát, aki Messiásként érkezett az emberek világába, megszületve Betlehemben. Nem angyalt küldött, hogy a megváltást megszerezze. Az angyal csak hírnökként érkezett, de a megváltás csodálatos művét Isten Fia végezte el értünk. Isten megtisztelt bennünket azzal, hogy a Fiát küldte, annyira szeret bennünket, bűnös embereket. Ez rendkívüli megtiszteltetés. Nem is lett volna arra más képes, hogy a megváltás művet teljesítse, csak a Fiú egyedül. Ezért Őt, a tökéletest, a bűn nélkülít küldte az Atya, hogy a mi világunkban megszülessen. Legyünk hálásak, hogy az Atya az egyetlen Fiát küldte le az emberek közé, hogy üdvösséget szerezzen általa nekünk!

Rendelt céllal érkezett Isten Fia a világunkba, hogy Ő legyen a Megváltó, hogy az embert a bűn rabságából szabaddá tegye. „Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk természetünkénél fogva, éppen úgy, mint a többiek” (Ef 2:3). Jézus Krisztus azzal a céllal jött, hogy megmentsen bennünket Isten haragjától és ítéletétől, illetve azért, hogy az átok alól szabadulást hozzon az emberiségnek. „Krisztus megváltott minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk” (Gal 3:13). Micsoda kegyelem a karácsony csodálatos üzenete: a harag fiaiból a kegyelemben részesült fiak lehetünk, az átok helyett áldást kaptunk, hit által ez a mi állapotunk! Isten ezt ma is felkínálja minden embernek, a kegyelem még ma is tart, hiszen a karácsony üzenete nem változott.

Rendelt helyen született a földi világba a Megváltó, a júdeai Betlehemben. Erről szóltak a próféták is: „Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen” (Mik 5:1). Sőt, ha pontosabban akarunk lenni, azt is mondhatjuk, hogy nem csak a legkisebb nemzetségnek egyik kisvárosában született a Messiás, hanem egy istálló jászlabán talált helyet a világ Üdvözítője. És ez is Isten kegyelméről üzen nekünk, hiszen a szerény istállóba az egyszerű pásztorok is bemehettek ugyanúgy, mint az előkelő emberek. A

pásztoroknak, az átlagembereknek nem lett volna egyszerű egy palotába bejutni. Jézushoz ma is szabad az út, senki sincs feltartóztatva, aki őszinte szívvel keresi Őt. Egy istállóba bemenni viszont alázatra volt szükség. Az Úr ma is keresi az alázatos szívűeket: „Mert ezt mondja a Fölséges és Magasztos, aki az örökkévalóságban lakik, és akinek Szent a neve: Én a magasságban, a szent helyen lakom, de a megtört és alázatos szívűekkel is ott vagyok, hogy új életet adjak az alázatos lelkeknek, és új életre keltsen a megtört szíveket” (Ézs 57:15 – SzIT ford.). Az alázatos szívűvel ott van az Úr; ígérete szerint új életet kivan adni az alázatosnak. Ez nagy kiváltságról üzen nekünk, de egyben kihívás is, mert az Úr vizsgálja a szívünket, és keresi az alázatost, keresi a megtört szívűt. Ez ilyenek életét akarja betölteni. Bárcsak ki tudnánk zárni a mi szívünkben is minden büszkeséget, indulatot, és neheztelést, hogy az alázatosságot gyakorolva otthont adhassunk a Megváltónak.

Jézus Krisztus földre jövetelének eredménye az lett, hogy a szolgaságból felszabadulva fiak lettünk. Nem kell sínylődnünk többé a bűn rabságának állapotában. Hiszen Isten a maga fiaivá fogadott bennünket Jézus Krisztus által. A reménytelen és céltalan élet helyett Jézus Krisztus által az Atya célt adott az embernek. Bizonytalanság helyett hitet és üdvbizonyosságot nyertünk. Mennyire hálásak lehetünk ma, hogy ugyanaz a reménység és öröm töltheti be a szívünket, amit az angyalok hirdettek a betlehemi pásztoroknak azon az éjszakán, amikor Mária és József jászolba fektette a világ Üdvözítőjét!

Mi több, a mennyei Atya még a menny örököséivé is fogadott bennünket: „Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is” (Gal 4:7). Ez a kiváltság adatott az emberiségnek azért, hogy Jézus a földre jött. Amikor az életben nehézségekkel és gondokkal küzdünk, jusson eszünkbe, hogy az Atya örömet és reménységet adott nekünk. Tekintsünk tehát bizakodva a holnapra és legyünk hálásak Isten reánk árasztott kegyelméért, amit a Fia születése által ajándékozott nekünk. Adja az Úr, hogy így legyen!

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánok a Szeretet minden kedves olvasójának!

Rajna Ottó
Torda

Bemerítési istentisztelet Ungváron. Isten kegyelméből 2021. november 6-án bemerítési istentiszteletre gyűlt össze az Ungvári Magyar Baptista Gyülekezet, ahol a Lakatos házaspár pecsételte meg Krisztusba vetett hitét a bemerítés által. A bemerítkezők az Ungvári Magyar Baptista Gyülekezet tagjai lettek. Hálaadás vagyunk Istennek értük. Az alkalmon Bakos Imre, a Beregújfalui Baptista Gyülekezet diakónusa hirdette Isten ígését a Mt 7:13-14 igeszakasz alapján a széles és a keskeny útról. A bemerítést Kelemen Szabolcs helyi lelkipásztor végezte. Hordozzuk imádságban frissen bemerítkezett testvéreinket, hogy Isten gazdagon áldja meg életüket és használja

országa építésében. A képen balról jobbra: Kelemen Szabolcs, Lakatos Károly, Lakatos Erzsébet és Bakos Imre. **(Kelemen Szabolcs lp.)**

Megjelent a Szövetség hitvallását, belső szabályzatát, valamint a Román Baptista Unió alapszabályzatát tartalmazó kötet 2021-es kiadása, amelyben helyet kaptak a szövetség márciusi kongresszusa által jóváhagyott módosítások is. A könyv kapható a Szövetségnél.

Magyar
Baptista
Gyülekezetek
Szövetségének

ALAPOKMÁNYAI

2021

Lelkipásztor-beiktatás Cleveland-ben

Megtörtént 2021. szeptember 26-án, vasárnap délelőtt, a clevelandi Bethánia magyar baptista gyülekezetben, Deák Zsolt-Attila lelkipásztor ünnepélyes szolgálatba iktatása. A programfolyamot Kulcsár Sándor nyugalmazott lelkipásztor, az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség (ÉAMBSZ) tiszteletbeli elnöke vezette.

Ígét hirdetett Dr. Gergely István New York-i lelkipásztor, ÉAMBSZ-elnök. A bevezetőben elmondta: az ünnepélyt a múlt év márciusának végére tervezték, azonban a Covid19 miatti korlátozások ezt megakadályozták. A Deák család még a világiárvány kitörése előtt megérkezett Clevelandbe, és eme nehéz időszakban folyt az istentiszteleti alkalmak, összehangolódtak a közösség. Az 1Pt 5:1-11 alapján az egyházi elöljárók példás magatartását részletezte és állhatatosságra buzdított.

Deák Zsolt-Attila lelkipásztorért, fogadalomtétel után, Kulcsár Sándor ny. lp., Gergely István szövetségi elnök és Huli Sándor detroiti lelkipásztor imádkozott. A diploma átadásakor Deák testvér mellett állt felesége Evódia és három gyermekük: Péter, Abigél és Dániel. A lelkipásztor családot köszöntötték: Kulcsár Sándor nyugalmazott lelkipásztor (Venice, Florida), Huli Sándor lp., akit elkísért gyülekezetének nagy része és az énekkar, Dr. Fazakas László ny. lp., a gyülekezet korábbi pásztora és felesége, Dr. Fazakas Erzsébet, Dr. Szentkirályi Endre, a clevelandi Egyesült Magyar Egyletek elnöke, Botánsky Igor nyugalmazott adventista lelkész.

Lukács Jánosnak, a chicagói gyülekezet lelkipásztorának üdvözlő levelét Kulcsár Sándor diakónus olvasta fel. Dr. Krasznai Csaba református püspök szintén levélben küldte köszöntését, amelyet felesége, Ft. Krasznai Beáta olvasott fel. A helyi gyülekezet házaspár csoportja énekét követően Veres Sándor tv., az Ébresztő c. gyülekezeti lap szerkesztője mondott köszöntőt. Solczi Ágoston-Ferenc orgonaművész (Zilah, Pittsburgh) kísérte az ünnepély közös- és dicsőítő énekeit, köszöntésképpen az „Én töreksem, míg elérem az üdvösségem” kezdetű éneket és a rá épülő improvizációkat adta elő. Alkalmi énekkar emelte az ünnepély örömét: „Jöjjetek, áldjuk Őt! Mily szép a Jézus nyája és a Lépésről lépésre vezet” c. énekekkel, Für Béla detroiti karmester vezetésével.

„Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek el az Úr útját” – A beiktatott lelkipásztor záróüzenetének alapját a Lk 3:2-6 adta. Ezek az igék szólították meg 2003 március elején – alig három hónappal megtérését követően és

dőlt el benne, hogy a lelki szolgálatba áll. „Építsük az utat, segítsünk másoknak Istenhez közeledni” – a 12 perces igehirdetést ezzel a felhívással zárta.

Az ünnepély kevéssel tíz óra után kezdődött Lakatos Csaba testvérnek, a helyi gyülekezet egyik elöljárójának üdvözlétével. Az áhítatot Kulcsár Sándor testvér, a chicagói magyar baptista gyülekezet diakónusa vezette. Déli egy óra 23 perckor mondott záróimát a frissen beiktatott lelkipásztor testvér. „Mily drága kincs, mit Krisztusban megnyertem” – a záróénekek egyike volt ez, az erdélyi fiatalok központi együttese által tavalý, a világjárvány idején népszerűvé tett költői vallomás. Közös

ebéd következett az imaház alagsorában – vendégeknek és helybelieknek egyaránt. A nap áldásai és a találkozás öröme jó darabig még egyben tartotta az ünneplőket. A detroiti, chicagói és New York-i atyafiak aztán négy óra tájékán készülődtek a hazafelé vezető hosszú útra.

Szilágyi László

Megjelent Kelemen Sándor Tomi: „Kornya Mihály és családja származástörténete” c. könyvének román nyelvű kiadása „Istoria genealogică a familiei lui Mihaly Kornya” címmel, a Romániai Baptista Unió támogatásával, a temesvári Editura de Vest kiadásában. A fordítási munkát dr. Borzási István, a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége Történelmi Bizottságának tagja, a nagyváradi Emanuel Egyetem Ószövetség tanára, a Krasznai Magyar Baptista Gyülekezet lelkipásztora végezte. A román fordítás szövegének korrektori munkáit Delia Ambrosie, a jászvásári (Iași) „Richard Wurbrand” Kollégium román nyelv- és irodalomszakos tanára vállalta. A kézirat nyomdai előkészítésében és a tördelői munkában (is) dr. Borzási István segédkezett.

Könyvbemutatóval egybekötött istentisztelet Aradon

2021 szeptemberében jelent meg a Szűcs Famíly Kiadó gondozásában Szűcs Erzsébet életrajzi könyve „Életem ideje kezében van” címmel. A szerző 1934. szeptember 3-án született Aradon. Férjével Jenővel 1982 októberében emigráltak, majd több hónapos menekülttábori tartózkodás után, Ausztrián keresztül Ausztráliába költöztek. Szűcs testvérnő bizonyágtételként éli meg az írást, részletezve gyermek- és ifjúkorát, férje családjához, a gertyenyesi nagy Szűcs családhoz fűződő szoros kapcsolatát, majd hányatott, de Istenbe vetett hittel megélt életútjukat férjével. Könyvében részletesen bemutatja megtérését, az aradi és nagyváradi gyülekezetben eltöltött éveket, itt végzett szolgálatukat, majd különös részletességgel beszéli el Ausztráliába érkezésüket, részletes rajzát adva a Melbourne-i magyar baptista gyülekezet szolgáló lelkületének, mindennapjainak. A könyv borítója Megyesi József, egykori nagyváradi lelkipásztor munkája, amelynek eredetijét a szerző személyesen adományozta Szűcs Erzsébetnek és férjének, Jenőnek 10 éves házassági évfordulójuk alkalmából.

A kötetet szeptember 17-én, vasárnap délután mutatták be ünnepélyesen az arad-belvárosi gyülekezetben, különleges alkalom keretében. Az alkalmon a helyi gyülekezeten és a találkozást szervező Szűcs családon kívül részt Szlovák Tibor, korábbi melbourne-i lelkipásztor, – aki igehirdetéssel is szolgált és a kötet előszavát is jegyzi –, valamint többen a szerző ifjúkori (természetesen, ma már idős) barátai, kollégái közül. A szerző a nagy távolság és a koronavírusjárvány miatt személyesen nem jelenhetett meg az eseményen.

További információ a kötetről, annak megvásárlásáról id. Szűcs Tibornál, Nagyváradon. **(Gönczi Géza)**

Kihívások és szolgálat

Lelkipásztorok tartottak közösségi hetet a Hargitán

Úgy hiszem, hogy mindannyian Isten kegyelmének és gondviselésének tarthatjuk, hogy idén, 2021. augusztus 23–27 között volt lelkipásztorcsaládok hete. Tavaly a járványhelyzet miatt, sajnos nem volt rá lehetőség, de idén, az isteni gondviselés révén már alkalmunk nyílt a közösséggyakorlás ilyen formájára is. Dicsőség és hála Neki érte!

A tábori közösség főtémája így hangzott: „A lelkipásztori szolgálat kihívásai”. Ezzel kapcsolatosan több előadás elhangzott, amelyek technikai, lelki és gyakorlati ismeretekkel is gazdagítottak minket. Serkentettek, hogy egyénenként, családi szinten, de a közösségben is eredménnyel nézhessünk szembe ezekkel a kihívásokkal és betöltsük szolgálatunkat. Azok az alapelvek, amelyek talán már ismertek voltak előttünk, az új információkkal együtt, újabb odaszánást és elköteleződést szültek bennünk. Ebben közre játszott az is, hogy az előadások kapcsán egymás tapasztalatait és meglátásait is meghallgathattuk a különböző témákban.

Délelőttönként ez többnyire a pásztori közösségben folyt. Közös áhítat után a fiatalok különböző témákat dolgoztak fel egy-egy szolgatársunk vezetésével, míg feleségeink dr. Balla Annamáriával vettek át egy lelkigondozói tanfolyamot. Az esti alkalmon az egész közösség együtt vett részt. A tanítás mellett személyes bizonyágtételek által még jobban megismertük szolgatársainkat, egymás családját és a kihívásokat, amivel szembesülünk. Színes és bősé-

ges alkalmak voltak, ahol a generációk széles palettája kapott helyet: a fiataloktól kezdve, a kezdő és a tapasztaltabb lelkipásztorokon át a nyugalmazott szolgatársakig. Így épülhettünk egymás hite és tapasztalata által.

A hála részemről amiatt is indokolt ezért a közösségért, mert feleségemmel együtt első alkalommal vehettem részt egy ilyen közös táborozáson jövődébéli szolgatársakkal. Így, mint akik most készülünk beállni a teljes idejű szolgálatba, különösen értékeljük ennek a közösségnek az áldásait és lehetőségeit. A szervezett alkalmak mellett nagy értékét láttuk a szabadidőnek is, amikor kötetlenül folyt a beszélgetés a lelkipásztori élet és szolgálat kihívásairól és áldásairól is. Akár a magas fenyők alatt egy padon, akár a kávézóasztalt körül állva, akár az asztalközösség idején vagy útban valamilyen tevékenységre, mindig kincset ért egy jó szó, egy tapasztalt testvér bátorító vállveregetése, egy beszélgetés arról, hogy ők hogyan indultak vagy a tanácsok és tapasztalatok, amelyekre őket megtanították a szolgálati évek. Ahogy feleségemmel megjegyeztük, az tette különlegessé számunkra ezt a közösséget, hogy akiket korábban többnyire csak szószékről vagy konferenciákról ismertünk, azokat most sokkal közvetlenebbül, a hétköznapiakban ismerhettük meg családjaikkal együtt. Ez és a közösség gyakorlása, úgy hiszem, hatalmas érték, de egyben szükség is. Mert ez nemcsak a mi javunkat és jó együttműködésünket szolgálja, hanem azok javát is, akik felé szolgálunk.

Zsemlye Alfréd, szilágysámsoni meghívott lp.

Szilágyi József (1935–2021)

Ha az erdélyi magyar baptista lelki-ség történetét majd megírja valaki, a kémeri Szilágyi József személyét egészen biztosan nem hagyhatja figyelmen kívül. Benne ugyanis megvoltak mind-azok az erények, amik a '60-as évekbeli ébredés idején új életet nyert, lelki vezetőkké érett személyiségeket jellemezték. Testvérünk mentes volt azoktól a szélsőségektől, amikbe őszinte buzgóságuknál fogva közülük többen beleestek. Mindvégig megmaradt abban a kívül és belül egyaránt megmutatkozó egyszerűségben és alázatban, melynél fogva nem csupán Kémeren és környékén, hanem Erdély-szerte felnéztek rá, akik ismerhették. Sokaknak jelentett életre szóló élményt a vele való találkozás, akár csak az ébredés emlékét felelevenítő és a megújulást szorgalmazó nyilvános szolgálatai. Halálának hírére a Hargita Táborban tartózkodó lelkipásztori közösség felállva adott hálát az Úrnak imádságos, szolgáló életéért.

Szilágyi József 1935. március 28-án született Kémeren. Szülei tagjai voltak a nagy múltat és sok tehetséges szolgálattévőt felmutató, népes, helyi gyülekezetnek. A fiatal József lelkében mély nyomokat hagytak a vasárnapi iskolában hallott bibliai történetek és Cserepka János lelkipásztor személye. Annak ellenére, hogy országos viszonylatban is kiemelkedő zenei élet zajlott a közösségben, és vasárnaponként három istentiszteletet tartottak, Cserepka testvér látta, hogy igazi megtérésekre, lelki megújulásra van szükség. Ezt sokszor könnyek között hangoztatta. Szilágyi József saját elmondása szerint a megtérést nem ismerve, tizenöt éves korában merítkezett alá 1952-ben. Ekkorra Cserepka János már eltávozott Erdélyből, a gyülekezetek lelki élete még sivárabb és felszínesebb lett. Szilágyi József második otthonának tartotta a gyülekezetet, ahol a tapasztalt zenészek, karmesterek mellett szépen bontakozott zenei tehetsége. Idővel ő maga is élére állt az énekkarnak és a fúvóskarnak, amelyek nem ritkán saját darabjait adták elő.

1955-ben bevonult katonának, s csak két év múlva szerelt le. Míg távol volt, Isten kegyelme kiáradt a kémeri gyülekezetre, és sokakat bűnbánatra, igaz megtérésre indított. Nemsokára szinte teljesen megváltozott a közösség arculata: központi helyre került az evangélium üzenete, melynek nyomán alkalomról alkalomra újabb és újabb emberek megtérésére került sor. Kémer amolyan „zarán-dokhely” lett, ahová még a távoli Kalotaszegről is eljöttek – kerékpárokkal! – a változni vágyó emberek. Amikor Jó-

zsef hazakerült, azonnal körülfogták a „felébredtek”, és bizonyoságot téve a Krisztusban nyert örömről és üdvbizonyosságukról meghívták őt a minden este, különböző házaknál tartott házi közösségbe. Ezek között a felébredtek között volt a nagybátyja, Géczi Andor, Dobozai Erzsébet, aki a nők között kiemelkedő módon szánta oda magát az ébredés terjesztésére, valamint Nagy Berta, az ébredés elindításában Istentől eszközül használt Nagy Károly húga. Szilágyi József egy ilyen házi közösségben ébredt rá elveszett voltára, és az Úr előtt összetörve

megkapta a szabadulás örömét. Az ébredés a gyülekezetek zenei életére is kihatott: új énekek születtek, a bűnbocsánat igaz békességét elnyert énekesek és zenészek lendületesen, mély átéléssel és lélekmentői hivatástudattal szolgáltak, alkalomadtán hosszú missziós utakat is megtéve.

Szilágyi József 1958-ban házasodott meg a kémeri Oláh Bertával. Családi életüket hamarosan beárnyékolta a feleség súlyos megbetegedése. Arra kényszerültek, hogy Hegyközsáldobágyra költözzenek, ahol a nagyszülők besegíthettek az időközben megszületett két gyermek nevelésébe. A gyülekezet, amelyben ekkor már szintén égett az ébredés tüze, szeretettel vette körül a megpróbáltatások között élő családot. 1969-ben az Úr magához szólította az édesanyát – egy 9 és egy 7 éves gyermek maradt félárván. Visszaköltözve Kémerre Szilágyi József közel hét esztendei özvegység után, 1975-ben feleségül vett egy özvegyet a gyülekezetből, Jári Erzsébetet. Három félárva (Magda, Zoltán, Barna) és egy közös (Erzsébet) gyermeküket szeretetben és békességben nevelték. A szenvedés, a próbatételek mind hozzájárultak ahhoz, hogy Szilágyi József még inkább odaszánja magát a gondviselő Isten dicsőítésére, és hogy együttérzéssel tudjon szolgálni a nehézségben levők felé is. Felesége mindvégig hűséges segítőtársnak bizonyult mellette.

Látva hiteles életét, és örömmel igényelve sokrétű, áldásos munkáját, a gyülekezet jónak látta őt diakónusának megválasztani. Az ünnepélyes avatásra 1982. november 14-én került sor. Ettől kezdve még nagyobb felelősségtudattal végezte a szolgálatot a körzetben, mint igehirdető, úrvacsoraosztó, lelkigondozó, karmester, elöljáró, miközben szembe kellett nézni az istentagadó kommunista rendszer fenyegetéseivel. Nemzedékek hosszú sora érett énekkari, zenekari taggá a kezei alatt Kémeren és szerte a Szilágyságban. Az évtizedek folyamán nagy segítséget és lelki támaszt jelentett a lelkipásztoroknak is. Pardi Félix így nyilatkozott róla: „Kis termetű, de mégis nagy ember volt! Mindig úgy éreztem, mint lelkipásztor is, hogy én vagyok mellette és mögötte, nem pedig fordítva.” >>>

>>> Utolsó hónapjaiban imádságos szívvel fogadta a korával járó meggyengülését, és azt, hogy már nem tud személyesen részt venni a gyülekezeti közösségben. Érett kálásként hanyatlott Megváltója karjaiba. Temetése 2021. augusztus 25-én volt Kémeren. A gyászoló tömeg előtt őt lelkipásztor emlékezett rá, mint a szilágysági ébredés egyik utolsó, nagy képviselőjére. A kápolnánál János Csaba a 2Tim 4: 7-8, Veress Efraim a Lk 19: 37-42, Szekrényes Pál a Filippi 1: 21, Pardi Félix a 2Sám 3: 38-39a, a sírnál pedig Gergely Pál a Jn 12: 26 alapján hirdette a feltámadás ígétét. Szilágyi József kívánsága szerint elhangzott a Kol 2: 6-7 is: „Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljetekek is őbenne! Gyökerezeteket meg és épüljetekek fel őbenne, erősödjetekek meg a hit által, amint megtanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb!”

Kiss Lehel lp.

Vess bőven, hogy bőven arass!

Emlékezés egy Erdélyben szolgáló bibliás emberre

203 éve született Pest-Budán, majd 176 évvel ezelőtt merítkezett alá Hamburgban. Szülővárosába visszatérve, 175 évvel ezelőtt asztalosműhelyben létesített baptista közösséget Pesten. Erdélybe jött 155 éve, 1866-ban, Bibliát terjesztett és Igét hirdetett, gyermekeket tanított 35 éven át. Énekeskönyvet szerkesztett és nyomtatott a vasárnapi iskolások számára 145 évvel ezelőtt. Hazament Urához 120 éve, 1901-ben. Röviden így foglalnám össze id. Rottmayer János életét. Amerika helyett Kolozsvárra érkezett ugartörőként, kóberes szekéren, 1866 decemberében. Bibliákat hozott hónapos özvegyen, négy árvával: Jánossal, Rudolfkal, Vilmosttal és a kicsi Máriával. Számára Isten az évtizedeken át tartó igei magvetést szánta családban, lakókörnyezetben, gyülekezetben és munkaközösségben. Imával, énekkel és sok fáradsággal szolgált hetven éves koráig főállásban, alázatos lelkiülettel. Valószínűleg családjukban csendült fel először magyarul a „Csendes éj” című karácsonyi ének. A Biblia üzenete nem tért vissza üresen. Szászok, magyarok, románok egyaránt hálások vagyunk az evangéliumért, amit testvérünk engedelmes szolgálattal írásban, szóban és tettben terjesztett a Skót Bibliatársulat alkalmazottjaként. Egyik levelében így vall: „mindig azzal a reménységgel vetettem, az Ige magvait, hogy egyszer majd gazdag termést hoz”.

Kis-Juhász Vilmos lp.

Átadták a Betlehem-óvoda új épületét Nagyváradon

Isten kegyelméből ünnepi istentiszteleten adták át a Betlehem-óvoda vadonatúj, tágas épületét 2021. szeptember 9-én, Nagyváradon. A háromszintes épület a negyedik olyan óvoda, amely a magyar kormány Kárpát-medencei Óvodafejlesztési Programjának támogatásával épül fel, illetve újul meg.

A nagyváradi 1. sz. gyülekezet imatermében összegyűlt résztvevőket Budai Lajos lelkipásztor köszöntötte, majd Szűcs Sándor belényesi lelkipásztor, a váradi missziókerület elnöke hirdetett ígét a Ruth könyvének második fejezete alapján. Boáz és Ruth találkozására utalva idézte a kérdést: „Kié ez a leányzó?” A kérdésre adott válaszában kifejtette, hogy a gyermek elsősorban Istené, mivel az ő ajándéka a szülőknek, fontos, hogy ott is maradjon, Isten közelségében. De, természetesen, a családnak és a közösségnek is segítenie kell a gyermeknek Isten közelében maradni. Az igehirdetés után Székely Enikő óvodavezető ismertette röviden az 1993-ban indult intézmény történetét.

Az elmondottakból kiderült, hogy 2020 februárjában kezdődött meg az új óvoda építése a Szövetség szomszédságában. „Azt követően, hogy Magyarország Kormányának jóvoltából a Nagyvárad Belvárosi Gyülekezet megkapta a szükséges összeget, hogy telket vásároljon, óvodát építsen és azt berendezze, hosszú utat kellett megtennünk az építkezés ténylegesen megkezdéséig. A különböző engedélyek megszerezése nem volt egyszerű, az »ellenség« ugyanis nem támogatta az ügyet. Isten tervét azonban nem semmisíthette meg, mert neki senki nem állhat ellen. Izráelett együtt mi is elismerjük, hogy „nem a mi fegyverünkkel sikerült birtokba venni az új helyet, nem a saját karunk segített idáig eljutni, hanem az Úr jobbjá, az ő karja, az ő arcának világossága és az ő nevének segítségével által, mert kedvelt minket (Zsolt 44:3-8)”, mondja Budai Lajos egy korábbi interjúban.

Az új óvoda egy 679 négyzetméter alapterületű telken fekszik a Berthelot utca 7. szám alatt, melyhez 760 négyzetméternyi játszótér és egy parkoló is tartozik. Az óvoda alapterülete 184 négyzetméter, a három szinten 572 négyzetméterrel rendelkezik, három csoportban 66 gyermek befogadására alkalmas – ismertette az óvoda paramétereit Sági János gondnok. A beruházás összértéke 224,3 millió forint, melyből a magyar állami támogatás értéke 188,3 millió forint, a különbözet, 35,9 millió forint a gyülekezet önrésze.

Az avatási ünnepségen jelen volt Demeter Stefánia Katalin, kolozsvári magyar konzul, illetve Grezsa István, a

Kárpát-medencei Óvodafejlesztési Program koordinálá-
sáért felelős miniszteri biztos is.

A gyülekezeti alkalom után az ünnepség az új óvoda ud-
varán folytatódott, ahol felszólalásában Szabó Ödön,
RMDSZ-es parlamenti képviselő elmondta: ez az óvoda
hitet, a magyar közösség, a család értékrendjét közvetíti.
Olyan közösség ez az óvoda, amelynek vezetői nemcsak
reprezentálnak, hanem értéket teremtenek és felelőssé-
get vállalnak a közösség előtt – jegyezte meg. A további-
akban az Emanuel Baptista Teológiai Líceum igazgatója,
Curta Iosif-Viorel szólalt fel, ugyanis az óvoda a líceum
fennhatósága alá tartozik. Az igazgató elmondta: bár kü-
lönböző nyelvet beszélünk és más nemzetiséghez tarto-
zunk, az Istenbe vetett hit összeköt. A nagyváradi oktatás
ettől a tanévtől gazdagabb lett, hiszen egy szép óvoda-
épülettel bővült, ám az épület mellett fontos a pedagógu-
sok által nyújtott nevelés is – fogalmazott. Kéry Hajnal
főtanfelügyelő-helyettes köszönetet mondott az óvoda
megálmodóinak, az épület felépítésében támogatást
nyújtó magyar kormányának. „Reméljük, hogy még sok
olyan alkalmunk lesz, ahol oktatási intézményeket adha-
tunk át, és ilyen sok gyereket láthatunk annak udvarán”
– mondta, sok sikert kívánva az új tanévben.

Budai Lajos Dániel lelkipásztor János jelenésekről írt
könyvéből olvasott fel ígérészletet: „Tudom a te dolgaidat
(íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be
nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én
beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.” „Isten
segít minket, hogy ezt az óvodaajtót megnyissuk és nyit-
va is tartsuk, de nekünk is van felelősségünk: akkor lesz
áldott jövőnk, ha igazodni fogunk Isten ígéjéhez, és ha
nem fogjuk szégyellni az Úr Jézus nevét ebben a városban.
Ismerjük meg a gyermekekkel is, kicsoda Jézus, de mi
magunk is legyünk igaz követői az Úr Jézusnak és szol-
gáljunk neki.”

János Piroska (erdon.ro), **Gönczi Géza**

(folytatás a 2. oldalról)

dologra méltatott Isten és hogy a téli éjszakában (ter-
mészetesen neki más fogalmai voltak a téli éjszakáról,
mint a Közel-Keleti pásztoroknak), elindultak a kisdedet
meglátzni, engedve az angyali szózatnak. „Egy kisgyer-
mek!” – mondta hangosan. „El kell mennem hozzá! Úr
Jézus, kérlek, jöjj velem, hogy elvihessem a rám bízott
csomagot ennek a kisgyermeknek!” – imádkozta. Eszébe
jutott egy gyermekének is: „Nem félek, mert az Úr velem
van, megvéd engem a vad viharban!” Hangosan, az
erősödő szélnek mintegy feleselve kezdte énekelni az
éneket és a kutyáit gyorsabb haladásra noszogatta. Nem
félt. Életében először érezte, hogy olyan Valaki megy
vele, aki sokkal-sokkal hatalmasabb egy képnél vagy egy
csodás történetnél: a Mindenség Ura!

A címen egy egyszerű kis ház állt. Gyors léptekkel az
ajtóhoz ment és bekopogott. Egy fiatal, kedves arcú asz-
szony nyitott ajtót, kezében egy kisgyermekkel. Látszott,
hogy nagyon szerény körülmények között élnek. Mikor
Péter meglátta a néhány hónapos csöppséget, olyan
öröm árasztotta el, amelyet akkor érzett, amikor kisebb
testvérei megszülettek.

Az asszony könnyes szemmel vette át a csomagot és
azt mondta: „Nem hittem, hogy még idén megkapom.
Miért hoztad el ilyen rossz időben?” Péter így válaszolt:
„Isten mondta, hogy el kell jönnöm a kisdedhez.” És pon-
tosan tudta már, hogy akármilyen is volt a csomagban, ide
kellett, hogy érjen vele bármi áron! Az asszony könnyei-
vel küszködve forró teát kínált a kis postásnak, de Péter
tudta, hogy minden perc számít a visszaúton.

A kutyáknak adott pár falatot, hogy bírják hazafelé az
utat és nekiiramodott. Semmi félelem nem volt már a
szívében, csak mindent felülmúló öröm. Az ég egyre
sötétebb lett, a vihar erősödött, a hideg csontig hatolóvá
vált, de a fiú boldogsága mindezeket semmivé tette a
szán körül. Sőt, mintha a kutyák is megéreztek volna
gazdájuk lelkében a változást és nem szedett-vedett
korcsokként, hanem harci lovakként feszültek neki a
szélnek, tudva, hogy rajtuk múlik ennek a harcnak a
kimenetele. Miközben a vihar minden dühét a hegyekre
borította és a sötétség lett úrrá az erdőben, a kis szán,
mint egy kis üstökös, sebesen száguldott a célja felé.

Péter édesanyja aggódva szaladt ki a metsző hidegbe,
hallva a közeledő kutyaugatást. Zokogva ölelte magához
teljesen átfagyott kisfiát és elcsukló hangon megkér-
dezte: „Hol voltál?” A fiú ennyit válaszolt: „Találkoztam
az Úr Jézussal!”

Ifj. Nemeshegyi Zoltán
(Antenna magazin, 2020/2)

30 éves a Hargita Tábor

Hit, világos látás, bátorság, odaszántság, elkötelezettség, önfeláldozás és sok-sok verejtékes munka – talán ezekkel a fogalmakkal összegezhető annak a kiváltságos látogatáskor tett bizonyágtevésnek a mondanivalója, amit 2021-ben az Országos Ifjúsági Táborban hallottunk id. Both József nyugalmazott lelkipásztor testvértől, aki a Hargita Tábor első igazgatója volt. A légyzümmögését is hallani lehetett a zsúfolásig megtelt kápolnában, ahogy a közel 200 fiatal előtt Both testvér mesélt az indulásról, „vízrelépésről”, a kirendelt pénzről, az átélt csodákról, az isteni gondviselésről, a megtett útról. Olyan fiatalok hallották ezt, akik közül legtöbbször a ’90-es évek elején még meg sem születtek, s most csak a „végterméket”, az Isten kegyelméből működő tábor szolgáltatásait élvezik, talán mit sem sejtve arról, hogy milyen sokan járultak hozzá a testvériség soraiból ahhoz, hogy most az lehessen ezen a helyen, ami van. Milyen sokan áldoztak időt, pénzt, energiát arra, hogy épülhessen, szépségülhessen ez a hely, kényelmet adva ahhoz, hogy a lelkiekre tudjunk figyelni!

„Jelen pillanatban országunkban, világunkban szellemi harc, háború van. Nem ismeretlen előtetek az, hogy mekkora támadást indított az ördög a hit ellen, a vallás és minden jó erkölcs ellen, s ez minden oldalról jön felénk. Amikor a tábor építéséről beszélünk, a lelki tábor építése is legyen szemetek előtt. Építsük fel Jeruzsálemet lelkünkben, közösségünkben, egyházunkban. Épüljön meg Isten anyaszentegyháza. Ehhez szükség, hogy világos látásunk legyen, mit akar az Úr személyes életünkben, közösségi életünkben, társadalmi életünkben. Mint Nehémiás idejében, adjátok kezetek a jóra. Annak idején amikor a Jó Isten rám helyezte, hogy építsünk tábort, nem tudtam lemondani erről. És más is csatlakozott ehhez,

adták a kezüket a jóra: a vezetőség, a testvériség. (...) Volt egy ifjúsági tábor, s a tábortűznél éjjel nagyon sokan megtértek, megújultak. Volt egy angliai misszionárius, aki azt mondta nekem reggel: »A Bibliában olvastam, hogy amikor az apostolok imádkoztak, megmozdult a hely. De most láttam is.«» Ezért adott Isten életet ennek a tábornak 30 éven át: hogy legyenek ilyen csodák, amikor megmozdul a hely, amikor életek kerülnek a kereszt tövébe. Kegyelem ez, adjon a Jó Isten még sok áldott évet a Hargita Tábornak!

Az ősz színpompája, s most a november ködös ridegsége mögül hálaadással tekintünk vissza az elmúlt nyárra. A pandémia hozta megszorítások révén ellehetenített 2020-as év után kicsit fellélegeztünk és a folyamatos hezitálás és kérdőjelek ellenére nyitott kapukkal vártuk a vendégeket. Isten megadta azt a kegyelmet, hogy zsúfolásig megteltek a táborozási hetek, a közösségre, együttlétre, feltöltődésre vágyva sokan kimerészkedtek a bezártságból, karanténba zártságból. Újra zsongott a tábor, hangos volt a dicsőítéstől és imáktól. Örültünk a találkozásoknak, megosztottuk az elmúlt időszak nehézségeit, esetleg tragédiáit, örömeit, tudva azt, hogy ki kell használni ezt a kegyelmi időszakot a beszélgetésekre, találkozásokra, egymás szemébe nézésre, együtt dicsőítésre, községre. Öröm volt szolgálni a vendégek felé, lelkesedéssel végeztük a feladatainkat, lendülettel vettük az akadályokat. Gyülekezeteinkből sok eseményt szerveztek itt, kezdve Székelyföldi Regionális Női Imanappal, tovább Tininap, Női Csendesnapok, Missziókerületi közösségi alkalmak, Házaspáros Hétvégék, bemerítés, menyegzők, Gyerek Sporttábor, Zenetábor, Ifjúsági Hét, Lelkipásztori Hét. A nyár megkoronázása volt a Székelyföldi Hálaadó Nap, isteni gondviselés, hogy a 2020-as évi kimaradás

után megtarthattuk. Különösen széppé, meghitté, felemelővé tették ezt a napot a Nagyvárad Kórus énekei Szász Imre testvér vezényletével, ugyanakkor Budai Lajos lelkipásztor testvér igei szolgálata és az aktuális bizonyítékok mind arra biztattak, hogy kell a közösség, kell az egymás erősítése, és minden aggodalomra való helyzet ellenére Istenbe bízva nézzünk a jövőbe.

Most újra a járványügyi helyzet adta kiszámíthatatlanság heteit éljük. Hálát adunk azért, amit megélhettünk az elmúlt évben, megköszönjük Istennek az erőt, egészséget, védelmet, személyzetet, vendégeket és könyörgünk azért, hogy adjon életet és fejlődést tovább ennek a helynek is. Kis és nagy csodákért imádkozunk, a mindennapokért. Bizakodva akarunk a jövőbe tekinteni, s ezt kívánjuk egész közösségünknek, így az ünnepek közeledtével is, majd Reményteljes Új Évet az Úrban!

Joó Erika

Aranymenyegző Vásárhelyen

Molnár Áron és felesége Mária 50 éves házassági évfordulóját ünnepeltük Marosvásárhelyen – a járványhelyzet miatt otthon, családi körben – 2021. október 16-án. A távolabbi családtagok az internet segítségével kapcsolódtak az ünneplésbe.

Sallai Jakab lelkipásztor, az ünnepeltek vője a Zsolt 133-134-ből kiindulva fogalmazta meg az igei áldást, kiemelve, hogy „mily szép és mily gyönyörűsége, ha a

testvérek (házastársak) egyetértésben élnek.” Emlékezve a megtett fél évszázados útra, számba vettük a boldog házasság összetevőit: a hitet, a hűséget, a hálát, a humort. Hálát adtunk, hogy ezek nem hiányoztak az öt évtized során az életükből. Áron testvér két testvére, három gyermekük közül kettő és a hét unokából három igével és verssel köszöntötte őket. Örömmel adtunk hálát, hogy bár 50 év alatt küzdelmekben is volt részük, Isten gazdagon megáldotta őket. Továbbra is kívánjuk számukra Atyánk áldó jelenlétét, sok örömet, egészséget és békességet! (Sallai Jakab)

Kettős ünnep a Rogériuszon

Kettős ünnepre gyűlt össze október első vasárnapján a rogériuszi gyülekezet testvérisége. Megemlékeztünk gyülekezetünk 25 éves fennállásáról, és együtt örültünk négy fehér ruhás testvérünkkel, akik a bemerítés által bizonyosságot tettek arról, hogy új életet kezdtek Jézussal. A zenés imaáhitaton Szabó Imre testvér, a gyülekezet

szolgálattevője és alapító tagja az Apcsel 16:30–34 alapján buzdított hálaadásra. Testvérünk felelevenítette a rogériuszi misszió kezdetét, amikor is a kis közösség 1995 őszén, a román ajkú baptista testvéreink által felajánlott fabarakban kezdte meg nyilvános istentiszteleteit. Sok áldást nyertek ezen a helyen a testvérek, hiszen voltak bemerítések és élő bizonyosságtételek. A gyülekezet több éven keresztül kitartóan imádkozott imaházért. Az Úr csodásan cselekedett, és 2008-ban elkészült a tágas, modern imaházi terem, amelyet Isten iránti hálával laktak be a testvérek, kicsinyek és nagyok egyaránt.

Ezt követően a bemerítésre váró testvérek mondták el egyenként megtérésük történetét, majd az igehirdetés következett, amit Simon József, a gyülekezet mindenkor lelkipásztora hirdetett a 32. Zsoltár alapján. Hangsúlyozta, hogy az ember bűnös, ezért van szüksége arra, hogy Isten bocsánatát elnyerje. Életünkben a bűn mindent összekuszál. A bűn az oka annak, hogy lelkiismeretünk vádol és nem hagy nyugodni. A rendezetlen bűnök elválasztanak az Istentől, de azé az örök élet öröme és áldása, akinek Isten minden bűnét megbocsátja. A bemerítést Szabó László, a gyülekezet lelkipásztora végezte. A lelkipásztorok kézrátétellel imádkoztak a gyülekezet új tagjaiért, a gyülekezet pedig örömmel tett bizonyosságot Jézusról az istentisztelet záró énekével: „Csak Krisztusban kaptam reményt, új örömet, új életcélt.” Isten áldását kívánjuk a gyülekezet új tagjainak az életére!

A képen balról jobbra: Simon József lp., Barcsa Gergő, Pusztai János, Lakatos Sándor, Kiss-Roth Dániel, Szabó László lp.)

Szabó László, lp.

Időkapszula: a szeretetről egy bő évtizeddel ezelőtt és most

Karácsony a világi körökben egyszerűen csak a szeretet ünnepeként ismert, mindenféle mögöttes tartalom nélkül. Keresztényekként azonban tudjuk, hogy milyen mély isteni szeretet nyilvánult meg kétezer éve, amire azóta is emlékezünk: Isten elküldte egyszerű Fiát, hogy a bűnös emberiségből megmeneküljön vétkei következményétől bárki, aki hisz Benne. E havi rovatunkban visszatekintünk 2007-re, amikor a szatmári gyülekezet vasárnapi iskolásai a szeretettel kapcsolatos kérdésekre válaszoltak. Ugyanezeket a kérdéseket feltettük nekik újból, 14 év távlatából. Közülük már többen házasság, sőt szülők, de az eltelt évek mindannyiukban formálták a választ, míg ide jutottak. Nézzük hát!

Válaszok 2007-ben:

Te, hogy gondolsz...?

—válaszolni a szatmári gyülekezetet vasárnapi iskolásai

Mi jut eszedbe a szeretetről?

Nagy Kasza Andrea: Nekem a szeretetről egy szív jut eszembe mert a szív a szeretet jelképe.

Nagy Balázs: Nekem az jut eszembe, hogy anyukám és apukám szeretnek engem.

Kovács Patrik: Az, hogy a testvéremmel együtt játszottunk.

Bertics Benjámin: Nekem a szeretetről egy piros szív jut eszembe, amiben ott lakik Jézus.

Seletye Renáta: A szeretet egy nagyon jó dolog, a szeretet az amikor mindent megteszel a másikkért, csak lássad, hogy boldog.

Nagy Kasza Beni: Jézus szeret engem is.

Kovács Csongor: Valakivel kedvesen bántunk, ha megkér valamire akkor megteszük.

Bányai Ottília: Az, hogy Isten Fia, az Ő Jézus úgy szeret minket, hogy meghalt a kereszten bűneinkért.

Oláh Tímea: A szeretetről, az jut eszembe, hogy nem kérek.

Mihály Salomé: Az jut eszembe, amikor anyukám szeretettel készíti valamit.

Vincze Kinga: Az, hogy a karácsony a szeretet ünnepe.

Ki szeret tételek a legjobban?

Oláh Krisztián: Jézus, mert senki más nem tud úgy szeretni.

Kovács Patrik: Anya és apa is szeret, de legjobban Isten.

Nagy Kasza Péter: Jézus, apa és anya, mert mindent megadnak nekem.

Minek örülnétek a legjobban?

Oláh Tímea: Annak örülnék a legjobban, ha megtérnék és orvos lehetnék.

Mihály Domi: Egy mp3-as lejátszó.

Antal Hanna: Ha a testvérem nem lenne cukorbeteg.

Oláh Krisztián: Ha Isten be tudna költözni a szívembe, ennek örülnék, de még egy robogósnak és egy laptopnak is.

Kovács Patrik: Annak örülnék, ha élne még a másik tá-
tám is.

Mihály Szilvia: Én annak örülnék, ha Istent szolgálhatnám.

Melyik a jobb: örülni valaminek, vagy örömet okozni? Miért?

Mihály Salomé: Örömet okozni, azért mert jó érzés tudni, hogy valakinek örömet okoztál.

Nagy Balázs: A legjobb, ha örömet tudnék okozni, mert ez tetszik Istennek.

Mi, vagy ki volt az, aminek nagyon örültél?

Szabó Norbi: Örültem, hogy a nyáron elmehettünk a sóbányába.

Mihály Domi: Hogy mehettem a táborba és tanulhattam.

Antal Hanna: Lett egy nagyon jó barátom, járhattam üszótanfolyamra és voltam a tengeren.

Mihály Salomé: A 10-ik születésnapomra kapott biciklinek nagyon örültem.

Szűcs Dániel: A biciklinek.

Kiss Márk: Kaptam egy „Csodálatos állatvilág” című mappát.

Oláh Márk: Egy Barbie ház.

Gergely Noémi: Az volt, hogy megtudtam, hogy Jézus éntem is meghalt a kereszten.

Szerinted mi a tartós örömetek a forrása?

Kiss Evődia: Maga Jézus.

Nagy Kasza Beni: Hinni Jézusban.

Vincze Kinga: A szeretet.

Bányai Ottília: Az öröm forrása a szeretet, mert ahol szeretet van, ott van öröm is.

Válaszok 2021-ben:

Mi jut eszedbe a szeretetről?

Moroz (Nagy-Kasza) Andrea: A szeretetről két dolog jut eszembe. Először is az 1Korinthus 13. részében leírt szeretet, amely egy tökéletes mérce. Eszembe jut az, hogy még sajnos nagyon messze állok attól a szeretettől, amelyet én tapasztalok nap mint nap az én mennyei Atyámtól. Másodsorban pedig a férjem jut eszembe, az érzéseim iránta és az a szeretet amit kapok rajta keresztül ugyancsak Istentől. Csodálom azt, ahogy Isten embereket (is) felhasznál arra, hogy megtapasztaljuk az Ő szeretetét itt a földön.

Nagy Balázs: A szeretet Isten legfőbb tulajdonsága. Igazi, hamisítatlan szeretetet csakis általa tapasztalhatunk meg.

Kovács Patrik: A szeretetről Isten szeretete jut eszembe, amit nem érdelek meg, de kegyelemként kapok. Valamint az, ahogyan a hozzám közel álló emberek szeretnek, és türelemmel fordulnak felém.

Bertics Benjámin: A szeretetről mindenképp egy őszinte cselekedet vagy tett jut eszembe, amely feltétel nélküli, és az énem mindenképp háttérbe kerül. Ezzel együtt Krisztus önfeláldozása (ez a szeretet legnagyobb demonstrálása), amely a megszabadításunk mellett példaként járul hozzá az életünkhöz, és ha vele gyakoroljuk, képes bármit helyrehozni.

Demjén (Seletye) Renáta: A szeretet az, mikor semmit nem vársz cserébe, mégis adsz magadból (az idődből, a figyelmedből, a pénzedből, a mosolyodból) másoknak. Nem a feleslegeset, nem az összezsapottat. Az a szeretet amit Istentől tanultunk, az szeret adni, önzetlenül, feltöltődve, emlékezve arra, mi mennyi mindent kaptunk. Számomra a szeretettel telt ember egy hálás embert jelent.

Nagy Kasza Beni: Legelőször talán az, ahogy az édesanya a kisgyermekét öleli magához. Ha egy édesanya ennyire szereti gyermekét, mennyivel inkább szeret bennünket a mi mennyei Édesatyánk.

Kovács Csongor: Tömören: Jézus! Ha képletesen akarom kifejezni, akkor egy madár jut az eszembe, ami azonnal és feltétel nélkül megtesz mindent, hogy megvédje a fiókáit. Ha a múltamban akarom látni a szeretetet, akkor eszembe jut az az este, amikor megértettem, hogy Isten mennyire szerette a világot és engem, és elfogadtam Őt. Ha a szememmel nézem a szeretetet, akkor a gyönyörű és bonyolult világban látom meg. Jézus (szere-
tet) nélkül az életemben bármi semmivé lenne és értelmét veszítené.

Fejér (Bányai) Otília: Család, időtöltés azzal, akit szeretek, törődés, ajándék, Isten, mert Ő maga a szeretet.

Oláh Tábita: A kérdést olvasva a szeretetről a Róma 8:38–39 jutott eszembe. Csodálatos számomra az utóbbi időben valóban minden helyzetben érezni a fentről áradó szeretetet amely teljesen betölt és feltölt elegendő erőt adva minden napra.

Király (Vincze) Kinga: A szeretetről egy kellemes érzés jut eszembe, kedvesség, nyugodtság és boldogság.

Ki szeret titeket a legjobban?

Kovács Patrik: Jézus a szeretet, és az Ő szeretete a tökéletes szeretet. Ugyanakkor hálás vagyok feleségemért, aki feltétel nélkül elfogad és szeret engem.

Nagy Kasza Péter: Mennyei Édesatyám. Aki kész egyetlen gyermekét másokért feláldozni, annál nincs nagyobb szeretet. Istennél jobban, mélyebben senki sem szerethet. Kimeríthetetlenül mély, olykor érthetetlen is a szeretete.

Minek örülnétek a legjobban?

Oláh Tábita: Sok beteget látva jelenleg az egészségnek örülnék a legjobban.

Antal Hanna: Ha megtérne az egyik legjobb barátnőm.

Kovács Patrik: Nincs konkrétan egy valami, aminek a legjobban örülnék. Hálás vagyok az élet apró örömeiért, amit Isten ad nekünk minden nap.

Melyik a jobb: örülni valaminek vagy örömet okozni. Miért?

Nagy Balázs: Örömet okozni másnak akkor tudunk, ha a mi szívünk is örömmel teljes. Úgy gondolom, ha így tudjuk továbbadni az örömlünket, az csak további áldásokhoz vezet, a magunk és mások részére is.

Mi, vagy ki volt az, aminek nagyon örültél?

Antal Hanna: Nagyon örültem amikor láttam a végtelel óceánt... kicsit segített többet látom Istentől

Kiss Máté: Eufórikus örömet okozott számomra, amikor körülbelül két évvel ezelőtt kikértem a mostani feleségem, Rhodé barátságát, és megtudtam, hogy a szimpátia, amit iránta érzek, kölcsönös.

Oláh Mirjám: Nagyon örültem, amikor megtudtam évekkor ezelőtt, hogy bővülni fog a családjunk egy kisöccsivel.

Gergely Noémi: Hirtelen a munkám jut eszembe. Nagyon örültem annak, ahogyan Isten kirendelte, az egész álláskeresőben és -szerzésben azt tapasztaltam, hogy jobban nem is történhetett volna.

Szerinted mi a tartós örömetek a forrása?

Kiss Evódia: Szerintem hosszantartóan örülni nem lehet hit nélkül. Hit nélkül nem lehet igazán örülni még egy csokis fánkknak sem. Valahogy annak is csak akkor tudok örülni, ha elhiszem, hogy arra van szükségem. Ha nem hiszek ebben, nem is tudok örülni neki.

Nagy Kasza Beni: Véleményem szerint Isten minden jónak a forrása, így az örömet is. Kicsit közelebb hozva, egy megelégedett élet tartós örömet hozhat mindenki életébe.

Vincze Kinga: A tartós örömet forrása nem más mint Isten, örömet az, hogy Ő velünk van minden pillanatban, jó tudni, hogy ott van bármilyen élethelyzetben.

Fejér (Bányai) Otília: A tartós örömet forrása Isten, az Ő ígéje a Vele való kapcsolat, az Ő kegyelme, az örök élet-ről való bizonyosság, mert a földi örömek jók, de mind elmúlnak egyszer, az Istentől jövő örömet pedig tartós, örökké tart.

Az anyagot összeállította *Trinfa Johanna*
(Sepsiszentgyörgy)

Tinisarok:

Imádd a Királyt!

Bár szerény körülmények között született erre a földre, mindennek és mindenki királya nem szenvedett hiányt imádókban. „Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe. [...] Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt.” (Mt 2:1,11). Mivel Isten népe nem törődött a Messiás várásával, ezért Isten külföldről, idegen imádókat biztosított Fiának.

Lesz egy nap, amikor Jézus visszajön. Ezúttal azonban eljövetele mindenki számára nyilvánvalóvá lesz: „Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Fil 2:9–11). Lesznek olyanok, akik önkéntes imádatból fognak meghajolni előtte, míg mások kényszerből, mert többé nem tagadhatják le, hogy Jézus Krisztus Isten, úr és király.

Jézust ma is lehet imádni, kiváltképpen karácsonykor. Nem azért, mert neki erre szüksége lenne, hanem azért, mert ő ezt megérdemli. Imádata az imádó javát is szolgálja. Aki imádjá Jézust, elismeri őt mint az Isten Fiát és a világ megváltóját.

(Forrás: Tomorrow Clubs Romania)

■ 2021. február 4-én kísértük utolsó útjára † **Kocsis Sándor** testvérünket a krasznai temetőkertben. A gyászistentiszteleten Borzási Pál lp. testvér hirdette Isten vigasztaló üzenetét a 2Pt 3:1-13 alapján, a temetőkertben pedig Borzási István lp. testvér szólt a vigasztaló igéket. Testvérünk fiatalon elhidegült az Úrtól, és a gyülekezeti alkalmakat is ritkán látogatta. Idősödő korában Isten elkezdte formálni az életét. Miután betegség miatt feleségének mozgása mind nehezebb lett, elkezdte őt kocsival vinni az imaházba. 2014-ben, 42 év házasság után özvegyen maradt. Ekkor kezdte rendszeresen olvasni a Bibliát. 2018 őszén Isten gyógyíthatatlan betegséget engedett meg az életében. Nehéz volt az addig mindig aktív, életerős, másoknak mindig segíteni kész, fáradságot nem ismerő embernek leállni és mindent elengedni. De betegségében megtanult imádkozni. Betegségét, szenvedését csendben, példamutatóan viselte. 2021. február 2-án hajnalban, 72 éves korában véget ért földi pályafutása. Abban a reménységben búcsúztunk tőle, hogy az, Aki elkezdte benne a jó munkát az be is végezte. (Dimény Miklós)

■ 2021. április 22-én kísértük utolsó útjára Micskén † **H. Szabó József** testvérünket akit az Úr 87 földi esztendővel áldott meg és házasságának 61. évében hívott haza az Úr. Házasságukat Isten 3 fiú és egy lánygyermekkel ajándékozta meg, akiken keresztül unokák és dédunokák szeretetét is élvezhette. Hűsége és szeretete drága Megváltója iránt igazán példaértékű. A gyászistentiszteleten Hubert Imre, Fekete Csaba és Veress Efraim hirdették a vigasztalás igéit a gyászolóknak. (Veress Efraim lp.)

■ † **id. Szabó Imre** (1938–2021) testvért 82 éves korában az Úr hazahívta a mennyei otthonba. Érszöllősen született 1938. október 1-én. Tizenhét évesen elfogadta az Urat és családja követte a példáját. 1967. június 3-án feleségül vette az Úr előtt Nagy Arankát, akivel 54 évet töltöttek együtt boldog házasságban, amelyet Isten öt gyermekkel ajándékozott meg. Diakónussá avatták az Evangéliumi Pünkösdi Gyülekezetben 1989-ben, ahol pásztori szolgálatot is végzett betegsége kezdetéig, 2012-ig. Betegségét türelemmel és Isten iránti hűséggel viselte hosszú éveken át, felesége pedig kitartóan és szeretettel gondozta. Amíg egészsége megengedte, a lakásához közeli Rogériuszi Baptista Gyülekezetet látogatta, ahol lelki testvérekre talált. A nemes harcot megharcolta, futását elvégezte és a hitet, még a hosszú, nehéz szenvedés között is megtartotta. Hisszük, hogy az Úr megjutalmazta a győzteseknek járó koronával. A temetésre július 3-án került sor a Biharpuszpöki Pünkösdi Temetőben. Magyar és román nyelv-

ven Florin Ghiurau, a nagyváradi „Sion Hegye” Pünkösdi Gyülekezet lelkipásztora hirdette Isten vigasztaló igéjét a 2Tim 4:7 alapján. Igei üzenettel és a nekrológ felolvasásával Szabó László lelkipásztor szolgált a János 11:40 alapján. A közös éneklést Székely András testvér vezette. Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló testvéreinknek! (Szabó László lp.)

■ † **Vura (született Nagy) Erzsébet** 2021. augusztus 8-án, 94 éves korában az Úrhoz költözött. Testvérnőnk kedvessége, az Isten és minden ember iránt gyakorolt krisztusi szeretete ismert volt úgy családjában, a gyülekezetben, mint az egész faluban. Legtöb-

ben csak „mamókának” szólították, hisz mindenki irányában nagyszülői érdeklődéssel és jó indulattal volt. A temetési szertartáson a helybeli baptista lelkipásztor, Szabó Sándor, többek között a Jelenések 14:12-13-ból olvasott, megemlékezve arról, hogy akik az Úrban halnak meg, az Úrnál „megnyugodnak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket”. Majd a helybeli református tiszteletes, Csiszér Norbert-Lóránd a Filippi 4:6-7 igéket olvasva emlékeztette a gyászoló családot az Isten minden értelmet felül haladó békességéről, amit a legnehezebb helyzetekben is megtapasztalhat az ember, illetve az elhunyt életének különböző mozzanatait osztotta meg a nekrológ alapján. Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak a magyarremetei baptista és református gyülekezetek nevében. (Szabó Sándor lp.)

■ 2021. október 3-án kísértük utolsó útjára Aradon † **Mihály Rozáliát**. Testvérnőnk 1932. október 12-én született Aradon a Varga János és Erzsébet hatodik gyermekeként. Hívó szülei szerepny anyagi körülmények között igyekeztek, hogy testi és lelki szükségleteit kielégítsék és felneveljék. Fiatalon elfogadta az Úr Jézust személyes Megváltójának és 1947-ban aláírta Aradon D. Nagy István lelkipásztor által, így a gyülekezet hűséges tagja lett. 1951. szeptember 18-án házasságot kötött Mihály Andrással. Házasságukat az Úr két fiúval áldotta meg. 1984. április 4-én eltemette férjét és az Úrnál kereste az erőt és a vigasztalást a 37 év özvegysége alatt. Testvérnőnk többször kórházba került, sok nehézségen ment át, de mindvégig lelkében hűséggel ragaszkodott az Úrhoz. A temetési istentiszteleten a vigasztalás üzenetét Bálint Pál lp. hirdette az 1Timóteus 6:6-8 alapján, kihangsúlyozva, hogy testvérnőnk igyekezett megélni az istenfélelmet megelégedéssel. Kövessük példáját! Emléke legyen áldott! Az Úr vigasztalja a gyászoló családot! (Bálint Pál lp.)

■ † Demeter (szül. Király) Borbála

1960. március 16-án született Nagybányán. Fiatalon úgy döntött, hogy az életét átadja az Úr Jézus Krisztusnak, és ebből eredően hitéről vallást beme-
rítés által is 1977. szeptember 18-án a Nagybányai Magyar Baptista Imaház-
ban Kulcsár Sándor helyi lelkipásztor szolgálata által. A
80-as évek közepén férjhez ment és a házasságból három
gyermek született – egy lány és két fiú. Borbála az utolsó
években sokat betegeskedett és végül 2021. október 4-én
elhúnyt. A temetésén a vigasztaló ige a meggörnyedt asz-
szony történetéből hangzott. Gyászolja édesanyja, három
gyermek, unokája és közeli ismerősei. (János Csaba lp.)

■ Vajdahunyadon 2021. október 17-én
szólította magához az Úr † **Jakab La-
jos** testvérünket, 74 földi életét
ajándékozva számára. Testvérünk
1947. május 1-én született Magyarló-
nán és 1969-ben élte át a megtérés
csodáját. Ugyanazon az év augusztus

17-én beme-
rítkezett Varga János lp. által Kiskapuson,
majd lelkesedéssel szolgálta az Urat. 1973-ban Vajdahu-
nyadra költözött munkalehetőség céljából és a helyi Ma-
gyar Baptista Gyülekezet tagja lett. Isten itt rendelt szá-
mára feleséget a Katona Rebeka személyében. Házassá-
gukat Isten egy fiúgyermekkel, Tibivel áldotta meg. Hálá-
san emlékezünk szerény, alázatos, segítőkész lelkületére.
Október 19-én, gyászistentiszteletén, a református ká-
polnánál Zsargó János református lp. hirdette a vigaszta-
lás igéjét az 1Móz 45:21-28, míg Csontos József pünkös-
dista lp. magyar és román nyelven szólt a Jel 14:13; 19:9
alapján. Tóth Róbert helyi lp. a Zsid 12:1-3 alapján szólt a
gyászoló családhoz és a hallgatókhoz, majd a nekrológot
is felolvasta. A temetőkertben alulírott az 1Thessz 4:13-18
alapján szólt a feltámadás reménységéről. A feltámadás
reményében őrizzük emlékét a szívünkben. Az Úr vigasz-
talását kívánjuk a gyászoló családnak! (Tóth Róbert lp.)

■ Az aradi Reménység Gyülekezetben

† **özv. Kulcsár Miklósné Anna** test-
vérnő mennyei hazába költözése kap-
csán tartottunk gyászistentiszteletet.
Anna testvérnő 86 évet kapott terem-
tőtől, és mindvégig kitartott az Úr és
a gyülekezet mellett. Kilenc gyermeket
nevelt fel, akiknek egy része Amerikába költözött. Több
évtizedes özvegyiség után az Aradon élő három lánya
nagy szeretettel gondozta. Fizikai gyengeségei miatt az
utóbbi években keveset tudott imaházba jönni, de mindig
örömmel és hálával gondolt a testvériségre. Október 18-
án megemlékező istentiszteleten, 19-én pedig a temeté-
sen vettünk részt a családdal, rokonsággal és ismerősök-
kel. Az ige üzenetét mindkét alkalommal dr. Sallai Jakab,

helyi lelkipásztor, valamint dr. Hubert Imre és Pavel Gag
román lelkipásztorok hirdették. Sok felemelő ének- és
zenekari szám elhangzott a meghívott román szolgálat-
tevők részéről. A megemlékező alkalomról készült videó
megtekinthető a gyülekezeti felvételeink között. Kíván-
juk, hogy Isten vigasztalja és áldja meg a gyászolókat, és
vigyék tovább a testvérnőnk által hátrahagyott hűség
örökségét! (Sallai Jakab lp.)

■ † Kovács Sándor rátoni diakónus

testvérünket kísértük utolsó útjára a
gödöllői temetőben október 2-án, Ma-
gyarországon. Kovács Sándor Rátonban
született 1947. március 8-án baptista
szülők első gyermekeként. Molnármes-
terséget tanult és nyugdíjba vonulásáig
több szilágysági malmot vezetett, és ezért ismert volt. A
'60-as évek lelki ébredése idején Isten megérintette, és
gyökeres megtérést munkált az életében. Hitéről egész
életében bátran tett bizonyosságot. 1965 novemberében ré-
szesült hitvalló beme-
rítésben Szilágyballán, Mike Béla lel-
kipásztor által. 1969. március 12-én lépett házasságra Szi-
lágynagyfaluban Fazakas Erzsébettel és házasságukat Is-
ten nyolc gyermekkel áldotta meg. Feleségével a helyi gyü-
lekezetben áldozatos munkát végeztek. Mivel a kommu-
nista rendszer idején nem adtak engedélyt új imaház épí-
tésére, ők, a gyülekezettel egyetértve, vállalták a kockáza-
tot, hogy saját nevükre, családi házként épüljön fel a leen-
dő imaház. A gyülekezetet meglátogató külföldi és belföldi
vendégek sokasága talált meleg fogadtatásra és részesült
vendégszeretetben otthonukban. 1977. június 26-án a rá-
toni baptista gyülekezet diakónussá avatta. Testvérünk
szívén viselte a hátrányos helyzetűek nehéz sorsát és igye-
kezett a szükségben levőkön segíteni. Jó kapcsolatteremtő
képességét az evangélium terjesztésére használta fel. Egy-
re több roma származású ember fogadta el általa az Urat.
Az elvetett mag szárba szökken és roma gyülekezet ala-
kult Krasznán, Rátonban és Hosszúaszon. A hűség, egysze-
rűség, önzetlenség és az Úr munkája és népe iránti odaadás
jellemezte. 2017-ben az Úr vezetésében bízva, gyermekeit
követve feleségével Gödöllőre költözött. Márciusban töl-
tötte be a 74. életét, de azt követően egészségi állapota ha-
mar romlani kezdett. Betegségét nyár közepén diagnosztiz-
álták, de az Úr kegyelméből mindvégig családja körében
maradhatott, fájdalmat pedig nem érzett. 2021. szeptember
21-én szólította magához Teremtő Istenünk, gyermekei
kezét fogva, hirtelen. A temetési istentiszteletet a gödöllői
gyülekezet lelkipásztora, Lőrík Levente vezette. A kápolná-
nál ígét hirdetett Borzási István, a rátoni gyülekezet lelki-
pásztora, 2Tim 4:1-8 alapján. Tóth János ny. lp. olvasta fel
életútját, majd a sírkertben Gál Győző és Pap László lp.
testvérek szólták a vigasztalás igéit. Várjuk a feltámadás
dicső napját amikor „összegyűlünk mi mind ott, hol már
várnak az angyalok”, és előrement szeretteink! Mindenért
az Úrre legyen a dicsőség örökké! (Borzási István lp.)

Jövők

Egyedül jövök.
Nem lesz csillag,
nem lesznek
napkeleti bölcsek,
nem küldtem előfutárt,
jöttömet nem fogja
kísérni angyalokaraván.
Most másként jövök,
igaz, a világ még ma is
kisgyermeket vár,
jászolban fekvő,
bepólyált kis Jézuskát,
akit szívesen eldélgetnek,
megénekelnek három napon át.

Majd miután
az ajándékokat szétsztoztogatták,
lebontják a karácsonyfát,
kitakarítják jól a lakást,
eltüntetik minden nyomát
az ünnepeltnek.
Vissza a megszokottba,
a mindennapiba,
a „jól menő” kerékvágásba.
Elég volt.
A kis Jézust egyéb zavaró
érzésekkel együtt félreteszik
a jövő karácsonyig.
A hó hull, és minden csendes...
A lány és fehér hótakaró
mindent elfed,
mezőket, völgyeket,
dombokat, hegyeket,
a jégcsapos, kérges szíveket.

Kicsinek, védtelennek
szeretnék látni ma is
a betlehemi gyermeket.
A kicsinyesség
önző világában leledzeni
meddig lehet?!
A hó hull és a fekete,
gyászos táj
lassan megfehéredik.
Vagy látszat csupán?
Csak látszat,
hogy a lány és fehér takaró
mindent elfed,
miközben marad a fásult,
sivár pusztaság?

Ma, az adventi éjszakán
hívogat még a kegyelem harangja!
De holnap,
ha megjön a felhők magasán,
elkerülhetetlen lesz a betlehemi király
ítélő haragja.

Mucsi János*

(* A temesvári születésű szerző idén decemberben
tölti hetvenedik évét és Debrecenben él.)

Szeretet ■ kiadja a Romániai Magyar
Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix **Főszerkesztő:** Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázás: Papp Margitka, 0735 500 919

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy
a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárt: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605